

Banen, men ifølge Statsregnskabet er der kun forbrugt 59,043 Kr. 17 Øre, altsaa 40,956 Kr. 83 Øre mindre end bevilget. Paa Finansloven for 1913—14 — altsaa det Finansaar, hvori vi nu befinder os — er der bevilget 500,000 Kr. til Funder—Bramminge-Banen; man ved endnu ikke, hvor stor en Del af denne Bevilling der bliver forbrugt. Jeg kan dog ikke undlade at udtale min Beklagelse over den Langsomhed, hvormed de forberedende Arbejder til denne Bane skrider frem. Det er nu omkring 1½ Aar, siden de forberedende Arbejder til Anlægget af denne Statsbane begyndte, idet Statsbanedirektionens Teknikere da kom ud i Markén og begyndte at afsætte Beliggenheden for Stationspladser og Holdepladser. For et Aar siden, i Slutningen af September og Begyndelsen af Oktober Maaned forrige Aar, blev den projekterede Jernbanelinie berejst af Besigtigelseskommissionen, og der blev blandt andet afholdt en Kommissionsforretning paa den nordlige Del af Linien den 5. Oktober 1912. Paa det Sted var der af Statsbanernes Ingeniører udvist to Pladser, hvor man tænkte sig Holdepladsen beliggende. Kommissionen delte sig paa Spørgsmaalet om, hvilken af de to Pladser der burde foretrækkes. Men endnu, efter mere end et Aars Forløb, er der, saa vidt mig bekendt — og jeg tror nok, jeg er rigtig underrettet —, ikke truffet nogen Afgørelse af det i og for sig ikke særlig betydningsfulde Spørgsmaal, hvor denne Holdeplads skal have sin Beliggenhed. Jeg nævner dette som et typisk Eksempel paa den Langsomhed, hvormed de forberedende Arbejder til Anlægget af Funder—Bramminge-Banen skrider frem.

Jeg skal sluttelig som Resultat af mine Betragtninger over dette Spørgsmaal henstille til den ærede Trafikminister saa vidt muligt at udvirke, at vi i de kommende Aar kan faa større Bevillinger opført til Anlæg af de nye Statsbaner, der blev bevilget ved Loven af 27. Maj 1908, thi hvis Anlægget vedblivende skal foregaa med den Langsomhed, hvormed det hidtil er foregaaet, vil den i disse Statsbaneanlæg interesserede Befolknings Taalmodighed virkelig blive sat paa en alt for haard Prøve. Jeg udtaler derfor Haabet om, at det maa lykkes at forhøje de Bevillinger, der paa Finanslovforslaget for 1914—15 er opførte til nye Statsbaneanlæg, og henstiller indtrængende til den højtærede Trafikminister at drage Omsorg for, at Anlægget af disse Statsbaner og navnlig af

den Bane, der nu staar for Tur, Funder-Bramminge-Banen, virkelig fremskyndes saa meget som muligt.

Jeg skal dernæst rette en Henstilling til den højtærede Landbrugsminister angaaende enkelte Forhold ved Statsskovvæsenet og da særlig angaaende en enkelt Bestemmelse i den Lønningslov for dette, som blev givet under 29. Marts 1904. Ligesom det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) og det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Moesgaard-Kjeldsen) er jeg af den Formening, at der fra Landbrugsministeriets Side bør vises al mulig Opmærksomhed overfor Spørgsmaalet om den Arbejdsløn, som paa Statsskovdistrikterne ydes Arbejderne. De underordnede Funktionærers og Arbejdernes Forhold blev ganske vist for nogle Aar siden taget op til Overvejelse, og der blev gennemført forskellige Ændringer, som tog Sigte paa at forbedre deres Lønningsforhold. Men jeg er ikke sikker paa, at man virkelig i Øjeblikket med Hensyn til Daglønnens Størrelse er paa Højde med, hvad der bør ydes for det Arbejde, der udføres. Det er i øvrigt, som sagt, selve Lønningsloven og navnlig en enkelt Klasse i den, som jeg har tænkt at omtale her. Det er Opsynsmændene, hvis Lønninger er fastsatte i den nævnte Lønningslov af 1904. Disse Funktionærer maa jo nærmest betragtes som 2den Klasses Skovfogder, men medens Lønnen for Skovfogderne er 800—1,200 Kr., er den for Opsynsmændene kun 500—900 Kr., altsaa betydeligt under Skovfogdernes Løn. Nu er der ganske vist, eller har hidtil været, en Del Forskel paa det Arbejde, der udføres af, og det Ansvar, der paalægges disse to forskellige Klasser af Funktionærer. Men jeg tror, at Tiden siden 1904 har medført en Udvikling, navnlig i de jyske Statsskovdistrikter, hvorved det beplantede Areal vokser fra Aar til andet, og hvor den allerede nu stedfindende Bevoksning er udviklet paa en saadan Maade, at Arbejdet i Distrikterne betydeligt forøges. Jeg føler mig overbevist om, at man ved at eftergaa Forholdene, navnlig i de jyske Statsskovdistrikter, vil finde, at der mellem Opsynsmændenes og Skovfogdernes Arbejde og Ansvar egentlig ikke er saa stor Forskel, som man efter den Forskel, der er i Lønningerne, skulde formode, og jeg henstiller til den højtærede Landbrugsminister at tage under nærmere Overvejelse, om det ikke kunde være formaalstjenligt ved en fremtidig Revision af Statsskovvæsenets Lønningsforhold helt at ophæve Opsynsmæn-